

mạng thú vị đã giúp chàng và nàng có con bòi thật hên, và nàng mở nắp lồng lán trên khay sơn son thếp vàng để lộ hai cái bát kiêu màu lồng xinh xắn, rồi bung một bát yến lên tận miệng chàng.

Đời nàng là kết tinh của những sự dị đoan lạ lùng. Đường như mọi điều hay trong đời nàng đều xảy ra trong ngày 13 hoặc liên hệ đến số 13, nên trong khi thiên hạ tránh xa con số 13 nàng lại thích thú được gần. Nàng nói với chàng rằng làm tình trong ngày 13 là điềm hên, nếu được ngày thứ sáu 13 thì còn hên hơn nữa.

Nàng bói bài rất giỏi, và trước khi làm việc gì, kể cả việc ân ái nàng đều mang bài ra hỏi thời vận. Có lẽ trước khi chàng đến nàng vừa kinh bài và rải ra bàn. Và có lẽ nước bài không có gì tốt nên nàng không vui.

Phù Dung kéo ghế :

— Anh ngồi xuống đây. Em vẫn đa mang yến chưng đường phèn như ngày xưa. Em đã nấu sẵn 2 bát thật ngon. Anh thấy không ? Bát kiêu màu hồng, khay sơn son thếp vàng, lồng bàn thếp, bài tây... tất cả đều là vật cũ, em cất kỹ trong tủ sắt. Hôm nay được tin anh đến em mới mang ra khoản đãi

Phù Dung cầm bát yến, đưa cho Văn Bình.

Chàng hơi bối rối vì chưa tìm thấy muỗng. Phù Dung cười :

— Em biết rồi, anh đang cần cái muỗng. Dùng muỗng thìa là lối sống của người Âu-Tây, nhưng để ăn canh, ăn xúp thì đúng điệu, còn nếu để thưởng thức món yến chưng đường phèn thuần túy á-đông thì sai bét. Anh cứ đưa lên miệng húp đi, nó kém văn minh, kém lịch sự thật đấy, song hương vị nó thấm thía hơn nhiều. Dầu là muỗng sứ muỗng nhôm hoặc muỗng ni-lông, nó cũng gây ra cái mùi là lạ, làm giảm hương vị đặc biệt của yến trộn với đường phèn. Anh dùng đi, hừ... anh chóng quên quá, ngày đó, anh cũng bối rối, và em cũng phải giải thích như hôm nay anh mới hiểu.

Một lần nữa Văn Bình lại thấy Phù Dung sa sầm. Bằng khoẻ mắt, nàng liếc những con bài trên bàn, trong khi nàng đặt trả cái bát hồng vào chỗ cũ trên cái khay đã tróc sơn. Văn Bình hơi rung mình. Nàng vẫn tra bói bài kiêu 13 lá như ngày xưa. Bất cứ cái gì, nàng cũng tiếp nối với con số 13. Đêm ấy, nàng giảng bài cặn kẽ như thế chàng là cậu học trò ngây thơ và nàng là ông giáo trung niên (và sự thật thì Văn Bình cũng chẳng hơn cậu học trò ngây thơ là mấy) :

— Anh cứ tin em đi, thiên hạ ngờ ngào kinh

khủng, con số 13 có gì đáng ngại đâu! Đứng trước người Âu-Mỹ giỏi hơn người mình, họ còn ngu hơn người mình nhiều, bằng chứng là người Hoa kỳ tự hào là văn minh mà những cao ốc của họ lại sợ, không dám mang số 13, tầng thứ 13 thì lại mang tên thứ 14, riêng tại Nữ ược đã có hơn 50 khách sạn như vậy (1). Hải quân Anh chẳng hiểu nổi danh trên thế giới về khoản nào, chứ về khoản sợ con số 13 thì họ đáng dẫn đầu, trời đất ơi, trong trận thế chiến thứ nhất, một ông đại đô đốc kiêm bộ trưởng Hải quân đã cho tàu chiến ra khơi đánh quân Đức vào ngày 11 mặc dầu ngày 13 mới đúng là ngày xuất trận (2)...

Phù Dung còn nói nhiều, nhiều nữa, Nàng không tiếc lời đả kích «cội bệnh sợ số 13» (3) từng làm người Mỹ thiệt gần 300 tỉ đô-la (4). Phần nào

(1) - đó là vào năm 1955, hiện nay, con số khách sạn không có tầng 13 này đã lên tới số 65, chỉ riêng ở Nữ ược.

(2) - đó đó đây là Fisher và vụ này xảy ra vào năm 1914, trước khi phát hai chiến hạm Invincible và Inflexible vào nam bộ Đại tây Dương, đô đốc Fisher đã tránh ngày thứ sáu 13 tháng II.

(3) - bệnh dị đoan số 13 này, người Mỹ gọi là Triskedekaphobia, họ còn lập ra Hội 13, chủ tịch sáng lập là Nick Matsoukas (tên gồm 13 chữ), ra đời ngày 13-5, con thứ 13 của một gia đình gồm 13 con, và ngày 13-12 tốt nghiệp đại học, ngày 13-9-46, lập ra hội kể trên.

(4) - con số 300 tỉ đã được xác nhận.

cũng vì Phù Dung mà chàng có duyên với ngày thứ 13, ngày mà người phương Tây mất ăn, bỏ ngủ, thấy mèo đen hoặc thang dựng thì chạy trốn như bị ma đuổi, hễ vỡ ly hoặc vỡ gương soi mặt là sợ toát mồ hôi lạnh, và tiêu phí không biết bao nhiêu tiền của để mua bùa ngãi, và mua... mười vãi sau lưng hầu xua đuổi tà ma.

Văn Bình đang băng khuàng với những kỷ niệm quá khứ thì Phù Dung đã mở đèn cho sáng thêm rồi lấy ngón tay chỉ những con bài cơ rô chuẩn bích nằm dài trên bàn, giọng nàng như bị nghiền nghẹn vì thịt dư ở cuống họng :

— Chắc em nguy mất, anh ạ.

Văn Bình nhìn theo ngón tay nàng :

— Làm nghề này thì khí nào cũng nguy cả. Nhưng từ phút này trở đi, em có thể được yên tâm. Đánh rằng ông Hoàng phái anh sang Thụy Sĩ, nhưng nếu không có em ở đây thì vị tất anh chịu vứt bỏ cuộc sống dưỡng sức ở bên đó. Anh xin bảo đảm với em... Em có thể trở về Saigon nghỉ ngơi một thời gian, như em từng yêu cầu.

Phù Dung cầm một con ách chuẩn lên ngắm nghĩa rồi thả xuống, giọng nàng vô cùng buồn thảm :

— Em tin ở tài anh, nhưng «chữ tài liền với

chữ tai một vắn, anh ạ. » Dầu sao, còn có định mạng nữa. Mà định mạng lại không tốt đẹp gì với em. Anh ơi, em chết mất.

— Nói nhảm.

— Từ nhỏ đến giờ, trước khi làm việc gì em cũng đều bói bài. Mười mấy năm trước, em bói được con «đâm cơ» với con «bồi cơ» ở bên tay phải nên em tất trở ra phố, vì nước bài cho biết em sẽ hội ngộ với một thanh niên rất trẻ, rất đẹp trai, rất khả ái, và dẫu xa nhau hàng chục năm, cũng sẽ rất trung thành. Và em đã gặp anh và dâng hiến cho anh... Sáng nay, được tin anh đến, em cũng mang bài ra kinh, nhưng anh ơi..

Văn Bình dăm dăm nhìn con bài mang chữ J ở góc :

— Em bói thấy con bồi bích ?

Nàng gật đầu, mặt tái mét :

— Vâng.

— Nghĩa là thần bài 32 lá tiên đoán em bị một người đàn ông còn trẻ tình chuyện lường gạt. Và Số khanh rày là anh.

Phù Dung vội bịt miệng chàng :

— Bày nà. Con «bồi bích» này không phải là anh. Anh thấy rõ chưa ? Nó lại lộn ngược, bồi bích lộn ngược đã nguy, nó lại bị con bầy-bích án

ngữ bên tay phải mới nguy hơn nữa. Nước bài này cho biết em sắp bị tai nạn có thể thiệt hại tính mạng, và tai nạn này do một tên bất lương được em yêu thương, em sửa soạn lấy làm chồng gây ra.

— Mai Lãng ?

— Thưa anh vâng, Mai Lãng, em lỡ yêu Mai Lãng... trời ơi, anh cũng nghe nói đến chuyện giữa em và Mai Lãng ư ?

Văn Bình không đáp. Vì điện thoại trên bàn vừa reo. Phù Dung tần ngần. Văn Bình hỏi nàng :

— Em hẹn với ai không ?

Nàng đáp gọn :

— Không.

Chuông điện thoại vẫn reo. Nàng đặt bàn tay lên ống nghe song vẫn chưa nhắc lên :

— Lạ thật, anh ạ. Số điện thoại này chỉ có một số người thân biết. Nếu là bạn thường hoặc khách hàng thì phải gọi qua điện thoại dưới nhà rồi họ chuyển lên đây cho em. Em sợ không khéo Mai Lãng.. ?

— Mai Lãng gọi cho em.

— Có thể. Nhưng giữa hã và em, đến đây là hết.

— Em vừa nói sẽ làm vợ hã, giờ đây em nội

là hết duyên, hết nghĩa. Anh chẳng hiểu ắt giúp gì cả. Tại sao người ta lại bảo là anh đến đây để giúp em một tay, lo vụ hoàng tử Phakanvong ?

— Vâng, vụ hoàng tử Phakanvong liên hệ mật thiết đến em, đến Mai Lăng và...

Nàng ngừng lại. Điện thoại vẫn reo hoài, reo hử. Phù Dung như bị điện giật, hoảng hốt cầm lấy ống nghe. Khi ấy, Văn Bình cũng có cảm giác như bị điện giật. Phù Dung vừa nâng điện thoại lên, chưa kịp áp vào vành tai thì hơn 70 kí xương thịt của điệp viên Văn Bình đã nhào lại, nàng ngã rụp xuống đất và chàng đè chặn lên trên, ống nói tuột khỏi tay nàng, treo lủng lẳng trên mặt đất.

Bùng, boàng... bùng, hoàng... nhiều tiếng bùng boàng liên tiếp nổ trong phòng. Ống điện thoại vỡ nát, bắn từng mảnh tứ tán. Đèn điện phụt tắt. Căn phòng chìm trong bóng tối lờ mờ.

IV

Già Rô

Lá Rô liên quan đến việc xê dịch của người muốn hỏi. Lá rô cũng báo trước sự trì chậm hoặc trở ngại trong công việc làm ăn. Già rô kẹt giữa hai lá rô khác là điềm người bạn từ xa đến thăm, nhưng nếu ở bên phải già-rô có ách-cơ thì có sự tranh chấp về quyền lợi.